

Tuli poika pohjoisesta
tuntureiden tuolta puolen,
Lapin laajoilta pihoilta.

Kulmat valkeina vaelsi
tuppurainen tuiskunuttu
lumitallukat jalassa,
parta huurteessa helisi.

Hän kulki etelää kohti
sydä n Suomen suuntanansa.

Tuli tyttönen idästä,
kaunokainen Karjalasta,
lie Siperiasta saakka
harsoviitta hiuksillansa
pitsihuivinsa keveä.
Posket loisti kuin omenat
silmissä siniset tähdet.

Länttä kohti hän eteni
sydän Suomen suuntanansa.

Tulivat sydämeen Suomen,
saapuivat sulokylille,
kauneimmille kartanoille
ihmislapsien asua,
varttua vähäisen kansan.

Routa kouri jo kyliä,
rannat riitteessä olivat
ja ikkunat jääkukilla.

Toisensa kun kohtasivat,
käsi hento kämmenensä,
tähtisilmät toivottunsa,
emmitty ei lemminnästä,
kursailtu kosinnan kanssa.

Silloin pakkanen pamahti
mylvi hyinen syksymyrsky
parkui ankara puhuri
ryöpsytti rakeita taivas
heitti jäitä helmoistansa.

Antoi pohjoinen palonsa

lempiville läikytteli
itkuvirtensä itäkin
soitti neidolle omalle
hyvästiksi huiskutteli.

Tyttö kaunis, poika vahva,
kaksi kylmän kyyhkyläistä
tuulispäänä tanssiin lähti,
vihurina valssasivat,
pyörivät rajupyrynä
kuin kyltymätön myräkkä.

Aikansa sitäkin kesti
kaikki lakkaahan lopulta
niin kuin myös tämä tarina.